

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 9. vinotoka 1881.

List 36.

Sporočilo

bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in lepšanje ubožnih cerkev v ljubljanski škofiji za leto 1880/81.

(Konec.)

96. *Semič*: 1 čern pluvijal.

97. *Černomelj*: 1 rudeč mašni plašč, 3 obhajilne burze, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.

98. *Stari Terg pri Poljanah*: 1 oltarni pert, 1 koretelj.

99. *Koprivnik na Kočevskem*: 1 burzo in 1 štolo za obhajila, 1 velum, 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.

100. *Osilnica*: 1 antipendij, 3 oltarne perte.

101. *Banjaloka*: 1 bel mašni plašč.

102. *Topla Reber*: 1 plašček za ciborij, 1 obhajilno burzo, 2 oltarni blazinici, 1 oltarni pert.

103. *Ribnica*: 1 bel mašni plašč.

104. *Loški potok*: 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 rutic za kelih, 1 potezaj.

105. *Dolenja vas*: 1 rudeč mašni plašč.

106. *Škocijan pri Turjaku*: 1 čern mašni plašč.

107. *Struge*: 1 čern mašni plašč, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 rutic za kelih.

108. *Šent-Gregor*: 2 beli oltarni blazinici, 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.

109. *Verhnika*: 2 obhajilni burzi.

110. *Polhov gradec*: 1 velum, 2 beli oltarni blazinici, 2 obhajilni burzi, 1 belo pridigarsko štolo, 2 koretlja.

111. *Horjul*: 1 rudeč mašni plašč.

112. *Logatec*: 2 štoli za obhajila, 2 vijolični oltarni blazinici, 1 koretelj.

113. *Borovnica*: 1 rudeč mašni plašč.

114. *Rovte nad Logatcem*: 1 vijoličen mašni plašč.

115. *Šent-Jošt nad Polhovim gradcem*: 2 vijolični oltarni blazinici, 2 koretlja.

116. *Podlipa*: 1 vijoličen mašni plašč.

117. *Žiri*: 1 vijoličen pluvijal.

118. *Spodnja Idrija*: 1 rudeč mašni plašč.

119. *Godovič*: 1 rudeč mašni plašč.

120. *Sv. Magdalena na Gori*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 rutic za kelih.

121. *Cirknica*: 2 burzi za obhajila, 3 koretlje.

122. *Stari terg pri Ložu*: 1 velum.

123. *Bloke*: 1 rudeč mašni plašč, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 3 korporale, 3 pale, 12 rutic za kelih, 6 rutic za lavabo.

124. *Planina*: 1 plašček za ciborij.

125. *Šent-Vid pri Cirknici*: 1 čern mašni plašč.

126. *Unec*: 6 korporalov, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.

127. *Postojna*: 1 bel pluvijal.

128. *Hrenovice*: 2 beli oltarni blazinici.

129. *Vreme*: 1 belo in 1 rudečo pridigarsko štolo.

130. *Orehok*: 1 plašček za ciborij.

131. *Košana*: 1 oltarni pert, 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.

132. *Prem*: 1 plašček za ciborij.

133. *Nadanje selo*: 1 antipendij.

134. *Šent-Vid pri Vipavi*: 1 čern mašni plašč, 1 belo pridigarsko štolo, 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa.

135. *Šturija*: 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 12 rutic za kelih, 6 rutic za lavabo.

136. *Goče*: 1 oltarni pert, 1 potezaj.

137. *Podvelb*: 1 obhajilno štolo, 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas.

138. *Slap*: 1 belo pridigarsko štolo.

139. *Budanje*: 1 belo pridigarsko štolo.

140. *Ustija*: 1 plašček za ciborij.

141. *Frančiškanska cerkev v Kamniku*: 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

142. *Frančiškanska cerkev v Novem mestu*: 1 plašček za ciborij, 1 velum.

143. *Kapucinska cerkev v Škofji Loki*: 1 velum.

144. *Kapucinska cerkev v Kerškem*: 1 velum.

145. *Frančiškanska cerkev v Samoboru*: 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 rutic za kelih.

146. *Černovice v Bukovini*: 1 velum.

147. *Adrijanopol v Bulgariji*: 1 bel mašni plašč, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 3 korporale, 3 pale, 6 rutic za lavabo, 12 rutic za kelih.

148. *Bosna*: 9 mašnih plaščev, 1 burzo za obhajila, 1 belo pridigarstvo in 1 obhajilno štolo, 1 koretelj, 1 mašno srajco, 3 humerale, 1 prepas, 4 korporale, 4 pale, 32 rutic za lavabo, 40 rutic za kelih, 2 mašna ke-liha, 1 mašne bukve.

Hvaljeno in česčeno bodi na veke presv.
Rešnjega Telo!

V Ljubljani, veliki Šmarinj 1881.

Vodstvo bratovščine.

Svelo leto pa spoved saj enkrat v tednu.

(Dalje.)

Je pa še tudi drug vzrok in namen, zakaj da je želeti, da bi bil ljudem, zlasti še pobožnim dušam, pomen besed „spoved vsaj enkrat v tednu“ dobro znan.

Da se kdo vdeleži odpustkov sploh, zlasti še popolnoma odpustkov, tirja se natančno spolnovanje predpisanih pogojev. Kako težko pa zvesto in pobožno vse to opravimo, vedel bo vsak povedati, ki se je za vse to že katerikoli prizadeval. Kako lahko se zgodi, da pri spovedi ni imel dovolj spokornega duha, da se je premalo pripravil; pri sv. Obhajilu je bilo morebiti premalo gorečnosti in ljubezni do Jezusa Kristusa, vrnila se je pa nasprotno premišljeno kaka nepotrebna misel, želja, raztresenost, mlačno morda molilo se v papežev namen; marsikdo ne obžaluje vsih svojih malih ali odpustljivih grehov; zopet kdo drugi ima pri sv. Obhajilu kako prostovoljno nagnjenje h kakemu malemu ali odpustljivemu grehu. In vendar vsaka tu naštetih reči je zadržek za popolno vdeleževanje popolnoma odpustka. Kdo ne prevede, da marsikdo, ki sicer misli, da se je popolnoma odpustkov vdeležil, se jih pri vsem tem vendar popolnoma ne vdeleži? S tem pa ko rečem, da se jih v vsej njihovi polnosti ne vdeležijo popolnoma; vendar ni rečeno, da bi se jih nič ne vdeležili. Vdeležijo se jih, le v vsem obsegu se jih ne vdeležijo. Ako bi spolnili vse pogoje natančno, vestno, pobožno in tako, kakor Cerkev zapoveduje, vdeležili bi se jih v vsem njihovem obsegu popolnoma, to je, oni bi z njim zbrisali vse zaslužene časne kazni, tako, da bi, ako bi v tistem trenutku umerli, šli kar v nebesa, kakor otrok po sv. kerstu. Ker pa ljudje vsih pogojev, ktere cerkev v zadobljenje popolnoma odpustkov tirja, navadno ne spolnujejo tako vestno, ne tako natančno, ne tako pobožno kakor je zapovedano, se tudi popolnoma odpustka v vsej polnosti ne vdeležijo. Oni so sicer, kakor je že bila njihova priprava, žalost čez grehe, ljubezen do Jezusa itd. večji ali manjši, več ali manj časnih kazni izbrisali, zbrisali morebiti skorej vse, da jim je le nekoliko časnih kazni še za izbrisovanje ostalo, da se torej niso prav popolnoma prosti zasluženi časnih kazni.

Ako se po tem takem morebiti le manjši število popolnoma odpustka v vsem njegovem obsegu popolnoma vdeleži, in ako se ga kdo vdeleži, prašam, kdo so navadno tisti, ki se ga popolnoma vdeležijo? Ali taki, ki redkokrat ss. zakramente prejema? Ne; kajti taki že tako kažejo, da imajo malo ljubezni do Jezusa Kristusa, in malo strahu pred grehom, ker sicer bi bolj pogostoma k spovedi in sv. Obhajilu hodili; taki bodo le s težavo vse pogoje natančno spolnili, nekaj ker jih morebiti še prav ne poznajo, nekaj pa se za njih natančno spolnjenje premalo prizadevajo. Pričakovati pa je natančnega spolnjenja pogojev pred vsemi drugimi od takih, ki vredno in pogostoma ss. zakramente prejema. Taki namreč čedalje bolj spoznavajo svoje sla-

bosti, jih obžalujejo, delajo terdne sklepe se tudi odpustljivih grehov varovati; pri sv. Obhajilu se v ljubezni do Jezusa Kristusa ogrevajo. Ta ljubezen jih z Bogom združuje in vnema celó naj manjše grehe sovražiti, hudo nagnjenje v sebi krotiti in kar mogoče vsako prostovoljno nagnjenje iz serca iztrebiti. Ako se že kdo popolnoma odpustkov popolnoma vdeleži, mislim, da to bi znali pred vsemi drugimi taki biti, ki imajo prelepo navado vsak teden vsaj enkrat k spovedi in z dovoljenjem svojega spovednika še večkrat med tednom k sv. Obhajilu iti.

Mislimo si torej tako pobožno dušo, ki je z velikim prizadevanjem in pogostnim vrednim prejemanjem zakramentov sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa pa z božjo pomočjo to milost dosegla, da smé s spovednikovi dovoljenjem vsak teden k spovedi in vselej tudi, včasih še dvakrat ali trikrat v tednu k sv. Obhajilu iti in kar je še več, da se vselej silno lepo za spoved in sv. Obhajilo pripravi, sploh vse stori, kar je v njeni moči. Iz ljubezni do Boga sovraži in obžaluje celó male in odpustljive grehe, nima nobenega prostovoljnega nagnjenja k grehu. Vpisana je tudi v bratovščino sv. Jožefa in Naše ljube Gospé in opravlja več pobožnost, da bi se tim več odpustkov vdeležila. Pot do vsih gnad in mnogoterih odpustkov ji je odperta. Bila je svoje mlade leta velika grešnica, veliko nedolžnih je pohujšala, ki so zdaj že v večnosti in morebiti zavoljo nje veliko v vicah terpijo. Zdaj pa spreobrnjena, vselej kadarkoli gre k sv. Obhajilu, moli po dvakrat, trikrat ali še večkrat v papežev namen, kolikor se že tisti dan upa popolnoma odpustkov vdeležiti. Tudi namen, da se želi skozi celi dan odpustkov vdeležiti kolikor mogoče veliko, vsako jutro naredi; in ker bi za pohujšane tovarše in tovaršice, ki so že zdaj v večnosti in morda zavoljo nje strašne muke v vicah terpijo, rada vse storila, celó svoje življenje dala, da bi jih rešila, še vselej pristavi, da vse odpustke daruje za duše v vicah, zlasti še za pohujšane tovarše in tovaršice, ako bi ti še kaj potrebovali; zraven tega pa še tudi pristavi, naj bi iz vic rešene duše sprosile spreobrnjenje zlasti tistih grešnikov, ki so se zavoljo nje pohujšali in se še zdaj niso spreobrneli. V duhu je sklenjena tudi s svetim Očetom, priserčno prosi zdaj v svetem letu verne duše, naj bi one naše molitve s svojimi priprošnjami podpirale in iz tega namena, da bi jim tim več popolnoma odpustkov naklonila, hoče zdaj v tem svetem času, ko ves svet združeno moli, svojega spovednika prositi, da jo še večkrat k sv. Obhajilu spusti.

Dragi bravec, kaj ne, da srečo vošiš taki pobožni duši, veseliš se tudi v duhu, ko vidiš, koliko odpustkov se bo vdeležila in jih vernim dušam darovala, koliko jih utegne iz vic rešenih biti, kako bodo one prosile za spreobrnjenje grešnikov, koliko za dosego namena svetega leta od Boga sprosile; kajti po odpustkih jih bo, upamo, mnogo rešenih, ki se bodo v nebesa preselile in ondi za nas v teh viharnih časih zlasti zdaj v svetem letu prosile. (Dalje nasl.)

Oblast katoliške Cerkve.

Kakor v obče celemu kerščanstvu, tako je posebej cerkveni oblasti in veljavi za podlago vera, da Jezus je Sin Božji. Ker je Kristus v resnici Bog, toraj je Cerkev naprava Božja. — Jezus Kristus je bil prerok, duhoven in kralj. Isto trojno službo in oblast, ki jo je Sam imel, izročil je apostolom, t. j. Cerkvi, — učno, vsled ktere nam podaja božjo resnico ter ji moramo verovati, — duhovniško, vsled ktere nam deli božjo milost, — vladarsko, vsled ktere zahteva pokorščino.

I. Učna oblast.

To je služba, moč in dolžnost, Jezusov nauk ohraniti čist in nepopačen, oznanovati in razlagati ga ljudem, gledati zapeljivcem na perste ter v verskih prepirih določevati o resnici tako, kakor je ravnal Zveličar sam, dokler je še kot učenik hodil po svetu.

Znamo, da je Kristus umerl za vse ljudi; vemo tudi, da se Njegovega zasluženja vdeležiti, zveličati zamorejo le tisti, ki verujejo, kar je On učil. „Brez vere ni mogoče Bogu dopasti; kdor namreč hoče priti k Bogu, mora verovati, da je Bog, ter da plačuje tistim, ki ga iščejo.“ (Hebr. 11, 6.) Iz tega sledi, da se Jezusov nauk mora obvarovati čist in nepopačen za vse ljudi, za vse narode. Kako se bo to zgodilo?

Morda Božjo voljo razlagati ter čisti nauk ohraniti zamore človekova pamet, svetna znanost? Kdo bo to terdil, če pomisli, kako zeló je naša pamet podveržena zmoti, kako je volja človekova nagnjena na slabo, kako rad bi se marsikdo znebil jarma Kristusovega, da bi spremenil Jezusov nauk ter s tem lahko in brez strahú zadostoval svojemu spačenemu sercu? Kdo bi hotel terditi, da se nauk Zveličarjev le z naravnimi pripomočki zamore obvarovati čist in nepokvarjen, ta bi moral ne samo terditi, da je človek nezmotljiv, marveč moral bi tudi tajiti moč človeških strasti; moral bi tajiti, kar zgodovina tako jasno spričuje, namreč, da se, bodi še sicer tako učen človek, ravno v verskih zadevah prelahko zmoti, ako si samo svojo pamet izbere kot učiteljico. Sej ravno za najvišim bregom je največi prepad.

„Naj imenitnejše reči bi pamet in znanost vendar lahko ohranila čiste in nepopačene“, pravijo verski barantači. Dobro. Ktere bi pa naj bile tiste „naj imenitnejše“ resnice? „Verovati“ se pravi: za gotovo in nedvomljivo resnico sprejeti in imeti to, kar mi naznani veljava družega (t. j. Bog ali človek). Ne smem toraj misliti: menda je tako, morda pa tudi ne; sedaj bi že dvoúmil a ne veroval. Kar je Bog razodel, naznanil, povedal, to moram imeti za gotovo resnico; to veljá o vseh njegovih naukih. Od kod bom pa zvedel, da je ta ali oni nauk od Boga, da je čista resnica? Tem manje še človek sam ob sebi bode zamogel razločevati resnico imenitnejšo od manj važne. Ne učí li nas skušnja in zgodovina, kako si človek zamore razlagati naj imenitnejše reči? Besede n. pr.: „To je moje telo“ so tako razumljive, pa tudi imenitne; vendar so si ljudje, ki Cerkev niso vbogali, razlagali jih na premnoge različne načine. No, ko bi se prav vse „poglavitne“ resnice po naravnem potu ohranile čiste in nepopačene, bi li zadostovalo to za zveličanje? Nikar ne pozabimo: kar nas učí človek, to nas ne bo zveličalo, temveč svoj namen, nebesa, bomo dosegli le po onem potu, ki nam ga je Bog odkazal. Bog nas hoče večno srečne storiti in imeti, toraj se ljudje morajo ravnati tako, kakor On zapoveda.

Tisoč in tisoč ljudi je sprejelo nauk Jezusov. Ali On ni vsem tem zapovedal, svojo domovino, znanca in prijatelje zapustiti ter Njegov nauk dalje oznanovati in razlagati, razširjati; On si je izmed tolíke množine izvolil le majheno družbico mož. Samo apostolom je rekel: „Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelij vsakemu (umnemu) stvarjenju; kdor bo veroval in bo kerščen, zveličal se bode, kdor pa ne bo veroval, bode se pogubil.“ (Marka 16, 15.) S temi besedami je Gospod samo apostole postavil kot učitelje vsem ljudem, t. j. apostolom, ne pa tudi drugim ljudem, dal je oblast v njegovem imenu učiti; samo apostolom je celó zapovedal iti po vsem svetu ter učiti „vse narode“ (Mat. 28, 19). Apostolom samo je rekel: „Naj se v njegovem imenu pokora in odpuščanje grehov oznanuje vsem narodom“ in je pristavil: „Vi ste pa priče za to.“ (Luk. 24, 47.)

„Vi bodeste pričali (o meni), ker ste od začetka z menoj.“ (Jan. 15, 27.) Za dokaz, da je nauk, ki ga bodo apostoli razlagali, resničen, bo jim pomagal s čudeži. Pri sv. Marku (16, 17) pravi: Verniki „bodo z mojim imenom izganjali hudiče, govorili bodo nove jezike, kače bodo prijemali, in če kaj strupenega izpijejo, ne bo jim škodovalo; na bolnike bodo roke pokladali in zdravi bodo“. Kako se je ta obljuba spolnovala, to je popisano v zgodovini. A podlaga za to, da bodo apostoli razlagali nezmotljivo resnico, ni njihova človeška modrost, ampak pomoč sv. Duha, ki jim ga je bil Zveličar obljubil. Podlaga je toraj nadnaravna, čeznaravna, božja. Med drugim pri zadnji večerji govori: „Prosil bom Očeta, in drugega tolažnika vam bo dal, da ostane z vami vekomaj; — kadar pa pride on, Duh resnice, napotoval vas bo na vsako resnico.“ (Jan. 14, 16; 16, 13.) Še pred svojim vnebohodom je rekel: „Prejeli bodeste moč, ko pride sv. Duh nad vas in boste mi priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji tija do kraja zemlje.“ (Act. 1, 8.) Ta obljuba se je deseti dan po Jezusovem vnebohodu začela vresničevati ter se spolnuje še danes in tudi v prihodnje se bode razodevala njena resničnost. Apostoli kot ljudje bodo sicer pomerli, toda služba, ker je Božja služba, ne bode prenehala, zato, izročivši jim Jezus službo učiteljstva, pristavlja: „Jaz sem (t. j. ostanim in bom) z vami vse dni do konca sveta.“ (Mat. 28, 20.) Zveličar ni rekel, da bo pomagal apostolom do njihovega konca, t. j. do njihove smerti, ampak do konca sveta. Iz tega moramo sklepati, da oblast, katero jim je izročil, mora obstati, dokler bode sveta in veka. Kje je ta oblast sedaj? Pri škofih. Oni so postavni nasledki apostolov.

Da se pa v Cerkvi ohrani jedinstvo, je Kristus izmed apostolov še jednemu dal večo oblast; sv. Petra namreč je izvolil kot glavarja apostolom in ostalim vernikom. S tem je sv. Peter dobil prvo besedo gledé cerkvene službe, pri cerkvenih opravilih in naredbah, toraj tudi obzirom na nauk. Kot pervak in glavar Cerkev je sv. Peter najviši učitelj. Ako je Zveličar sv. Petra postavil kot podlago svojemu duhovnemu poslopju, če je rekel, da Cerkev ne bo premagala peklena moč, t. j. da Cerkev ne bode nikdar prišla pod oblast hudobnega duha, t. j. da se učeča Cerkev ne bode nikoli zmotila: mar iz tega ne sledi, da se tudi sv. Peter ne bode zmotil v zadevah, ki se tičejo Kristusovega nauka, t. j. kadar se prikaže kot učitelj vseh kristjanov. Ako Jezus (Luk. 22, 32) prosi, da bi ne opešala Petrova vera, mar moremo misliti, da bi Gospodova prošnja ne bila uslišana? Če Gospodar postavi Petra kot pastirja svoje čede (Jan. 21, 15), bode li Gospodar dopustil, da njegov namestnik njegove ovce žene na pašo zmote in laži? Sv. Petru je v njegovi službi naslednik episkop rimski, papež, kakor so drugi škofje nasledniki apostolov sploh. Toraj je tudi slednji papež, kakor Peter, najviši in nezmotljivi učitelj v Cerkvi; sicer bi Zveličarjeva obljuba, da pekel ne Cerkev nikdar ne bo premagal, ne bila resnična. Če poslopje ostane celo, brez dvombe bo tudi podlaga pri miru.

Iz rečenega razvidimo, da je Kristus apostolom — Cerkvi — dal oblast druge učiti. Papež in škofje — to je učeča Cerkev — kot nasledniki apostolov sedaj to službo opravljajo kakor namestniki Jezusovi; toraj po vsej pravici o njih veljá Kristusova beseda: „Kdor posluša vas, posluša mene.“ (Luk. 10, 16.)

(Dalje sledí.)

† Č. g. Anton Pintar,
bivši fajmošter Zaliloški.

(Nekoliko čertic iz njegovega življenja.)

„Grob nemilo zine
In angelj iz sveta mine.“
Slov. pesem.

(Dalje.)

Kar zadeva naprave novih ali pa poprave starih stvari pri cerkvi, farovžev itd., je bil rajni g. Pintar neutrudljivo skerblijiv in delaven; tako, da bi se bilo njegovim slabotnim telesnim močém komaj pripisovalo kaj tacega. Skor vsako leto napravilo se je kaj novega, ali vsaj snovale se priprave za to. Sprednik v. č. g. župnik Lovro Pintar popravil je bil prejšna leta cerkev in farovž. Gospodarsko poslopje treba je bilo še narediti, in sicer čisto iz novega. Tega dela se je moral lotiti tedaj rajni g. Anton precej prvo leto. Sledile so potem, kakor sem že omenil, nove naprave in poprave leto za letom. Čisto nova in povekšana zakristija (z nadstropjem in z razgledom pred veliki altar); naprava čisto novega velikega altarja, za katerega je kipe delal umetnik g. Zajc (in za kar je štel plačilo po večjem le rajni sam); zmalanje vsega cerkvenega presvetiša na presni zid (po slikarju Janezu Gosarju); prenovljenje stranskih altarjev in prižnice; prenovljenje in blagoslovljenje sv. križevega pota; naprava novega, jako mičnega božjega groba; preskerbljenje obilne mašne obleke in belila verstilo se je eno za drugim. Zunaj vasi proti Železnikom je dalje pozidati dal mično kapelico (znamnje) kronanja Marijnega. Nova mertvašnica na pokopališču zidala se je menda še le lansko leto. —

Kar pa je storil rajni v Suši in za Sušo, to bodo gledali in imeli sedanji rod in nasledniki njegovi kot živi dokaz gorečnosti njegove za lepoto hiše Božje. Z velikanskimi trudi in stroški pozidana je bila nova cerkev; napravila se vsa nova znotranja oprava: trije altarji, prižnica, krasni svečnik sredi cerkve, svetilnice, svečniki in altarne oprave; omišljena sta bila dva nova zvonova, sploh: postavila se je vsa cerkev v taki lepi in mčni stan, da bi v čast služiti zamogla tudi vsakemu velikemu mestu. Milostljivi gosp. knezoškof dr. Jan. Zl. Pogačar sami so skazali Suški lepi cerkvi posebno odliko s tem, da so jo, akoravno podružnico, posvetili kakor kako duhovniško 21. nedeljo po Binkoštih (14. oktobra) 1877. In da bi rajni č. g. Pintar za imenovano Marijno svetišče, ki je bilo, bi djali, začetek in konec vsih njegovih blagih željá, storil vse, kar se le koli storiti in doseči zamore, ni miroval poprej, da je bila Suška cerkev mesca sušca 1880 imenovana kot prava hči (podružnica) sloveče romarske cerkve v Loreti poleg Ankone na Italijanskem, in da se obiskovavci Suše (katero je rajni tako rad imenoval „Kranjsko Loreto“) lahko vdeležijo vsih taistih milost in odpustkov, kakor če obiščejo Loreto, t. j. taisti pravi kraj, kjer se nahaja sveta hišica, v kateri je živela sv. družina v Nazaretu. Da je to v resnici kaj posebnega, nenavadnega, je očitno ter vredno večje pozornosti od strani vsega slovenskega naroda. Da bi bil rajni vterdil Sušo kot pravi romarski (božjepotni) kraj, in preskerbel prihodnjim romarjem potrebno stanovanje in prenočišče, želel je v Suši zidati novo hišo celó še zdaj, ko je bil zaradi opešanja telesnih moči že zadobil dovoljenje stopiti v stalni pokoj. Ali okolišine in razmére, resno prevdarjene, kazale so vsaj za ta čas zoper tako zidanje, farani so bili temu do malega nasprotni, in rajni, namesto vživati pokoj, pokopal bi se bil s tem brezdvomno v največje skerbí, težave in stiske, z eno besedo: v živi nepokoj. Tega

pa ga je rešil Gospod Bog sam s tem, da ga je poklical k Sebi v večno-sladki pokoj sv. nebés.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Janez Krizostom,

po Božjem usmiljenji knezoškof Ljubljanski vsem vernim ljubljanske škofije izveličanje in blagoslov v Gospodu!

Velika nesreča je zadela Bistriško faro v Bohinju. Tamošnji farmani, sploh revni, pridelajo v najboljših letinah komaj tretjino potrebnega žita, pa so vendar zadnja leta izveršili za čuda veliko. Naprave pri stari cerkvi in pri farovžu, novo šolsko poslopje — vse priča o nenavadni darežljivosti, ki je občudovanja vredna in zasluži občno pripoznanje. Iz žive vere, ki krasi ondotno ljudstvo, pa je oživelo še lepši in veličastniši delo: nova farna cerkev, za katero je soseska v blagem navdušenju združila vse moči, ter radovoljno žrtvovala vse, da bi se cerkev dodelala kakor hitro mogoče. Že je bilo skoraj doveršeno, kar so toliko želeli, toda zadela jih je strašna nesreča: meseca julija jim je toča naredila veliko škodo, 6. avgusta pa se je ravno dodelani stolp zgrudil na cerkveni obok, ter ga do kora vderl v cerkev. Po dolgoletnem trudu žaluje nesrečna soseska pri cerkvenih razvalinah, ki so več ljudi zasule v prezgodnji grob. Kdo bi ne bil ginjen do serca, ako premišljuje to podobno!?

Imamo le eno tolažbo, blažilni žarek nebeškega usmiljenja, ki teši bridke solze nesrečnikom in vnema serca sobratov, da jim na pomoč hitijo z djansko ljubeznijo kerščansko. Ljubi Bog, ki vse modro vodi, On, ki nam v svoji neskončni modrosti in ljubezni vé osladi tudi najhujše udarce, On bo potolažil ubogo sosesko ter ji oživil serčnost, pa bo tudi odperl svojo roko in ji po dobrih dušah delil obilno podporo, da bo mogoče dela se vnovič lotiti in cerkev kmalo dodelati.

Vem in terdno sem prepričan, da se bo milodarnost ljubljanske škofije, kakor vselej, lepo skazovala tudi v tej nesreči. Če tudi ima vsak svoje potrebe in razne stiske, vendar zaupam, da boste po svojem premoženju kolikor mogoče pomagali tolikanj nesrečnim Bistričanom.

Deloma se je to že zgodilo; iz raznih krajev je došlo za Bistriško cerkev nekaj znatnih darov. Omenimo le, da je mala fara na Bohinjski Beli darovala 52 gl. — fara Šenčurska 45 gl. in fara Selška celó 83 gl. Naj bi ta lepi izgled posnemale tudi druge fare naše škofije!

V ta namen naj se eno prihodnjih nedelj po vseh farnih cerkvah napravi darovanje za novo farno cerkev v Bistrici, nabrani darovi pa naj se odpošljejo škofijstvu.

Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vašim duhom!

S škofijskega sedeža v Ljubljani dne 24. avg. 1881.

Krizostom l. r.
knezoškof.

Iz Ljubljane. (Redovnice „Pomočnic vernih duš v vicah“ v Kini in njih delovanje l. 1881. — Poroča dr. Ant. Jarc.) Bralci „Glasov kat. družbe“ so že iz 12. in 14. zvezka razvidili, kako nevtudljivo in vspešno in res s prav očitnim blagoslovom božjim delajo v Kini redovnice, zvane „Pomočnice vernim dušam v vicah“ (Les Auxiliatrices des âmes du Purgatoire) za razširjanje kraljestva Božjega in za dušni in telesni blagor usmiljenja vrednih nevernikov. Zaslužljivih teh dobrih

del vdeležujejo se pa tudi vsi udje njihove bratovšine za duše v vicah, ktera je po Francoskem in več drugih deželah močno razširjena, se je tudi na Kranjskem zelo vdomačila, ter šteje že nad sedemnajststo udov. *) Vsem tem bo gotovo vstrezalo, pa tudi druge čitatelje utegne zanimivati, ako jim v sledečim priobčim, kar se mi v listu od 13. julija t. l. o napravi in delovanju le-tih redovnic v Kini sporoča. Pismo se glasi:

Pariz, 13. julija 1881.

Gospod prošt!

Čast. mati verhovna naša prednica je ravnokar dobila sporočilo o našem misijonu v Kini, in pošlje ga Vam nemudoma, obžalovaje, da ste toliko časa nanj mogli čakati... Hvaležne smo vam, da ste s svojim vprašanjem spodbubili naše ljube Sestre, da so objavile delovanje, s katerim se pečajo in ktero Vi v svojem zavetji ohraniti blagovolite...

Naše apostoljstvo, pravi pisanje, obsega štiri razne stebila: napravo devic Marijnega darovanja, odgojilnico naših mladih kristjanov, sirotišnico in veroučilnico.

1. Naprava darovalnic (devic Marijnega darovanja) ima redovniško obliko še le od kar smo v Kini, akoravno obstoji že 25 lét. Stara ustanoviteljica teh devic še živi in se spominja rada prvega začetka ter išče se ravnati, kolikor le mogoče, po novih navadah in pravih družbe, ki se vidno in srečno množi. Ta vstav šteje 37 udov, od katerih je 25 v raznih službah, ki silno veliko za misijon storé, bodi si kot nadzornice v sirotišnici, ali kot učiteljice v šoli ali kerševavke; 9 novink se odgojuje v napravi za darovalniško življenje in z vajami v novicijatu se pripravljajo za samostansko oblubo, ki jih sklene z le-to družbo, a ne zaveže za zmiraj. Kajti, ako jim ne dopade, ali jim sterpljivosti primanjka v življenju, ktero zahteva mnogo zatajevanj samega sebe, zamorejo izstopiti z dovoljenjem predstojništva. Novicijat dobiva odgojenk iz odgojilne naprave, v kateri se sedaj 7 ali 8 mladih deklét pripravlja, da bodo posvetile svoje življenje za dušno reševanje svojih rojakov in zato so vse goreče darovati se Bogu v redovni družbi. Naprava darovalniška ima že svojo vstanovo v nebesih, kajti pet se jih je že tje preselilo, in zadnji trenutki, ki so konec storili njihovemu dolgemu terpljenju, bili so silno spodbudljivi in tolažnivi za nas.

Meseca avgusta pridejo vsako leto zunaj delajoče sestre Marijnega darovanja na počitnice v Seng-Mon-jen, da se spet navzemó družbinskega duha in od truda spočijejo: počitnice se končajo z duhovnimi vajami, pri katerih se vsaka poživi, preden se spet k delu poverne. Kratko to bivanje v samostanu je zanje velika dobrotá, po več mescev ločitve se spet snidejo, pripovedujejo ena drugi o svojem težavnem delu in vspehu njegovem in spodbudujejo se tako med seboj k gorečnosti in večji vdanosti. Kinezi poganski in keršanski imajo do njih posebno zaupanje in delajo velik razloček med temi nunami in drugimi vnanjimi devicami; do njih se obračajo v sleherni potrebi, da jih tolažijo, preskerbujejo in podučujejo. Marsiktere čislajo močno kot zvedene zdravnice, kar jim pomaga priti v poganske hiše in tam kerševati umirajoče otroke, ki kmalu potem z angeli v nebesih hvalo prepevajo.

2. Odgojilnica, kjer se nahajajo dekleta vsake starosti, ne razodeva nič posebnega in znamenitega v svoji metodični pravilnosti, je pa vendar važen zavod, ker iz njega dobivajo mlade ude karmelitarice, kakor tudi družbe (kongregacije) pomočnic in darovalnic. Sedaj šteje ta vstav 100 gojenk od 9 do 29 lét. V Kini

ne poznajo važnosti odgojevanja otročjega, silno malo se jih pečá za-nje; doslej nismo imeli mi v svojem vstavu še nič deklét spod 16 do 17 lét, sedaj jih imamo 34 od 9, 12 in 13 lét; — to malo jedro nam dela mnogo nade, kajti le-te deklice niso še imele časa navzeti se tesnega in sumljivega duha svoje dežele, niti slabe odgoje, ktero večí del najdeš še celó v boljših hišah. Odgojilnica je pravo apostoljstvo vdanosti, res tolažljivo; je pa tudi veselje viditi spremenjenje, ki se godí s temi mladimi deklicami, zlasti pri onih, ktere se za kak poseben poklic odločene čutijo. Večkrat smo opazovali, da skoraj vse tiste, ki so poklic imele za samostansko življenje, so bile poprej odbrane za družbo Marijinih otrók, sestavljeno sicer res iz izvrstnejših gojenk. Ta družba, ki ima svojo ravnateljico in eno naših sester v ta namen, da se posebej z njimi pečá, njih gorečnost vzdržuje, in pospešuje napredek, silno koristi odgojilnici, ker ene spodbuduje z željami pridružiti se njim, druge dajati dobre zglede in poganjati se za čast njih družbe, ktera obstoji iz 17 udov, in je že dala 6 novink karmelitaricam, 6 sestram pomočnicam, in 10 sestram Marijinega darovanja, in to v komaj 5 letih.

Odgojilnica, vstanovljena pod imenom presvete Device in zvana zato Seng Mon-jen, to je, vert presvete Matere, ima dvojni namen: izrejevati dobre kristjanke, sposobne postati dobre hišne matere, — in dobre učiteljice, da pomagajo po deželi misijonarjem, podučevaje otroke, jih kot katekumene pripravljaje za kerst in prvo sv. obhajilo; nektere učé se tudi zdravilstva, da potlej službo kerševanja ložej opravljajo pri umirajočih mladih poganih. Poduk obstoji dalje v tem, da se učé verskih bukev in katekizma. Ročna dela spadajo tudi k odgojevanju naših mladih deklét ravno kakor red in snažnost; cvetlično zališanje, vezenje in šivanje pripomore ženski, da postane koristna in prijetna v takem kraju, kjer se le malo pozná važnost, da se z delom pečajo in se ogibajo lenobe. Naše kineške redovnice se šolajo, in dotika z njimi hasni odgojenkam, ki se radujejo, ko vidijo, da so marsiktere izmed njih dopušene k srečnemu poklicu, ki jih čez navadno povzdigne in zmožne napravi res dobre dela delati. Vsako leto združijo duhovne vaje ene dni starejše gojenke s tistimi, ktere stanujejo v Seng-Mon-ienu; vse se tam vterdijo in poživé v lepih zgledih in naukih, ki jih tu dobivajo, in povernivši se k svojim, donašajo v sebi moč, da se kažejo dalje v nevarnostih, ktere jih obdajajo, velikodušne in prave kristjane. Velikrat nočejo dekleta več zapustiti naprave, kamor so bile prej zoper njih voljo pripeljane, in kadar nastopi ura ločitve, imamo to tolažbo, da jih vidimo hrepeneče po priliki razširjati vero, in ako ne več, vsaj zvesto ohraniti, kolikor le mogoče, tiste dobre nauke, ki so jih prejele.

(Dalje nasl.)

Iz Ljubljane. (Pogled na bivše slovansko romanje.)

Spomina vredno je, da tudi rimska Propaganda se je posebno goreče pečala za slovansko romanje. V ponedeljek zvečer, 4. mal. serp., so gojenci ondi v krasno okinčani in razsvitljeni dvorani pred podobo Leona XIII preslavljali spomin ss. Cirila in Metoda z govori in deklamovanji v latinskem, laškem, cerkveno-slovenskem, slovenskem, rutenskem, ruskem, češkem, poljskem in hervaškem jeziku, vmes pa je segalo tudi petje enacega obsega. Pričujoči so bili n. pr.: vstavni prefekt kardinal Simeoni, kardinala Hovard in Hassun, pa veliko število škofov in prelatov iz raznih obredov in druge duhovske in civilne gospóde izmed romarjev itd.

Tudi liberalni laški časniki so pisarili o slovanskem romanji. „Gazzetta d' Italia“ n. pr. z berlinskim križnim časnikom vred pravi, da se ne more tajiti, da Leon XIII, ki hoče na Jutrovem vstanoviti misijon gre-

*) Vpisuje v to bratovšino v Ljubljani preč. gosp. prošt dr. A. Jarc, stari terg št. 13. Vr.

škega obreda, pripravlja prav tehtne osnove, ki bodo imele važne nasledke ter merijo na to, da se pod njegovim papeštvom doseže zopetno zedinjenje (riunione) jutrove z zahodno Cerkvijo.

Imena Slovencev, ki so se vdeležili letošnjega romanja v Rimu:

1. Ažman Simon, kaplan na Jesenicah, Kr.
2. Badalič Marija, kmetica iz Oseka pri Černicah, Gor.
3. Belec Ivan, kaplan na Igu, Kr.
4. Bernard Josip, steklar v Ljubljani, Kr.
5. Bernard Josip, steklarjev sin v Ljubljani, Kr.
6. Bernard Kristina, gospodičina iz Ljubljane, Kr.
7. Čegonjin (?). *)
8. Čerin Tomaž, vikar v Avčah pri Kanalu, Gor.
9. Černe Ivan, kaplan pri novem sv. Antonu v Terstu.
10. Čibašek Anton, župnik v pokoju v Ljubljani, Kr.
11. Čigon Karol, kaplan v Černicah, Gor.
12. Dernovšek Jurij, administrator v Želimljah, Kr.
13. Fröhlich Anton, nadžupnik pri sv. Križu poleg Slatine, Št.
14. Gabrielič Ivan, gostilničar z Brezja, Kr.
15. Goli Franc, tergovec iz Idrije, Kr.
16. Golja Ivan.
17. Golja Josip, vikar v Ponikvah pri Tolminu, Gor.
18. Grazmuk Marija, hišna posestnica iz Ljubljane, Kr.
19. Herg Lavrencij, kanonik v Mariboru, Št.
20. Herman, gospa iz Ljubljane, Kr.
21. Hren Ivan, tergovec iz Ljubljane, Kr.
22. Jucko Simon, župnik v Podkloštru, Kor.
23. Jereb Matej, župnik v Stopičah, Kr.
24. Jereb Simon.
25. Jerič Josip, župnik v pok. v Ljubljani, Kr.
26. Jurman, iz Ljubljane, Kr.
27. Kalan Andrej, bogoslovec v Ljubljani, Kr.
28. Kalister Marija, posestnica v Terstu.
29. Kapus Ivan, župnik v Kropi, Kr.
30. Kavalič Ivan, vikar v Koprju, Istr.
31. Kobal Peter, dekan pri sv. Petru pri Gorici.
32. Koblar Anton, knezoškofov kaplan v Ljubljani, Kr.
33. Kocijan Jakob, kaplan pri Jezuitih v Terstu.
34. Kocmur Anton, gostilničar na Igu, Kr.
35. Kocmur Lucija, žena njegova z Iga, Kr.
36. Kogej Jože, dekan v Idriji, Kr.
37. Kolar Matija, kaplan v Trebnjem, Kr.
38. Kompare Andrej.
39. Kosar Frančišk, kanonik v Mariboru, Št.
40. Kožuh Matej, dekan v Stari Loki, Kr.
41. Krištofič Lavrencij, administr. pri sv. Ožbaltu, Kr.
42. Kukovec Ivan, deželni poslanec iz Ljutomera, Št.
43. Lahajnar Netika, gospodičina iz Ljubljane, Kr.
44. Lavtžar Josip, kaplan v Šenčurji pri Kranji, Kr.
45. Lednik Anton, kaplan v Rušah, Št.
46. Leskovec Ivana, gospodičina iz Idrije, Kr.
47. Levičnik Josip, posestnik in učitelj v Železnikih, Kr.
48. Ločnikar Tomaž, fabrikant iz Ljubljane, Kr.
49. Lovrec Anton, kmet iz Štirskega.
50. Majar Matija, župnik in pisatelj v Celovcu, Kor.
51. Mrak Jakob, župnik v Železnikih, Kr.
52. Müller Anton, dr., stolni kaplan v Celovcu, Kor.
53. Pauman, kanonik v Koprju, Istr.
54. Peterlin Primož, administr. pri sv. Lenartu, Kr.
55. Pirnat Tomaž, posestnik iz Ljubljane, Kr.
56. Potočnik Lovro, dekan v Gornjem Gradu, Št.
57. Pressel Josipina iz Ljubljane, Kr.
58. Rakoše Mihael, župnik v Žuselmu, Št.
59. Rebeh Marija, gospa iz Tersta.

60. Remškar Andrej, kmečki sin z Brezovice, Kr.
61. Satler Martin, župnik v Nejšpergu, Št.
62. Sernec Miha, posestnik v Rušah, Št.
63. Slekovec Matej, kaplan pri sv. Marku, Št.
64. Smrekar Jerica, gospodičina iz Ljubljane, Kr.
65. Stanovnik Janez, kmečki sin z Brezovice, Kr.
66. Starè Alojzij, administr. na Rovih, Kr.
67. Šabec Luka z Verhnike, Kr.
68. Šmit Matija, kmet v Selcib, Kr.
69. Šmit Marija.
70. Šoklič France, kmet iz Terzica, Kr.
71. Šuta Rupert, kaplan v Zaverčih, Št.
72. Triler Jože, kmet iz Stare Loke, Kr.
73. Trobec Uršula, gospa iz Tersta.
74. Trobec Elmira, gospodičina iz Tersta.
75. Turek Josip, posestnik v Terstu.
76. Urbas Anton, kanonik in stoljni župnik iz Ljubljane, Kr.
77. Urbas Leopold, vradnik iz Ljubljane, Kr.
78. Vales Marko, vikar v Oseku pri Černicah, Gor.
79. Vampelj Janez, kmet z Brezovice, Kr.
80. Warte Julij, kaplan v Terstu.
81. Winterhalter Albina, gospodičina iz Ljubljane, Kr.
82. Zarnik Anton, tergovec iz Kertine, Kr.
83. Zelnik Martin, župnik pri sv. Petru, Št.
84. Zelnik Marija, gospa iz Ljubljane, Kr.
85. Zitterer Matija, stotnik v pok. iz Ljubljane, Kr.
86. Zorman Janez, kupec iz Ljubljane, Kr.
87. Zupanič Jakob, kaplan pri sv. Lovrencu, Št.
88. Žizek Marko, župnik v Belatincu na Ogerskem.

iz Ljubljane. (*Die slawische Pilgerfahrt nach Rom.* *) [Bericht eines Theilnehmers.] Neutrudljivi gospod dr. Jordan ima to posebno zaslugo, da tudi naše nemške brate s slovanskimi imenitnimi dogodbami sedanjega časa soznanuje. Nepriustranskim Nemcem, zlasti avstrijskim, bode prijazna, mirna, pa vendar navdušena beseda gosp. pisatelja zamogla veliko pomagati, da bodo rešeni predsoj in napačnih misel, ktere sovražniki Slovenov med svet trosijo. Ravno je prišla na svitlo knjižica z omenjenim napisom, ki obsega tri adrese do sv. Očeta, nagovor škofa Strossmajerja, odgovor sv. Očeta in dotične poročila g. pisavca, ki se je sam pripravljanja in romanja samega vdeležil in toraj reč natanko vé. Prav iz serca katoliških avstrijskih Slovenov je vzel, kar piše med drugim k sklepu, ko pravi: „Naj bi to gibanje v katoliški Cerkvi v prid Slovenov (Slovanov) imelo tudi blagren vpliv na skupno življenje Slovenov in Neslovenov v naši Avstriji, naj pripomre, da bode mir med njimi. To se bo zgodilo toliko prej, kolikor bolj se bodo tudi Nesloveni dali voditi zgoli keršanskim načelom ljubezni do bližnjega, sterpljivosti, pravičnosti in pravice oziroma na Slovence.“

Ta knjižica, s 4. in 5. zvezkom vred: „Bischofs Strossmajer: Cyrill u. Metod.“ in s 1.: „Jordan — Katholisches Bosnien“ (ki se tudi še dobivajo) zadostno obravnavajo najbolj občutljive slovenske (slovanske) vprašanja današnjih dni; naj bodo toraj gorko priporočene vsem, ki se — v prijaznem ali neprijaznem smislu — pečajo za Slovence.

Gorenjsko, 5. kimovca. („Sora“ ali „Sovra“. *Žalostno in veselo ob Sovri.*) Nikoli nisem mogel z radostjo slišati spačenega imena „Sora“, ker moji v slovniškem kopitu nezmotljivi domačini vselej pravijo „Sovra“ in nikoli ne „Sora“. Zdaj pa sem se sam prepričal, da je „Sovra“. Kakor se namreč Jordan pod velikim Hermonom (Džebel-šejh) steka iz sedem potokov, tako „Sovra“

*) Pri nekterih nismo dobili zaznamka kerstnega imena, stanú itd.; prosimo za zaméro. Vr.

*) „Weckstimmen für das kath. Volk“, 1881, 12. Jahrg., 7. Heft. Wien, I. Weihburggasse 21. (Cena 12 kr.)

sóvréva pod visokim gorovjem med Bohinom in Sórico (gotovo tudi skerčeno iz Sovrica, Soverca) iz enega nekoliko obilnišega in več malih virčkov, kateri se pa o nalivih v dolu narastejo v strahotno Sovro, kakor je bila ravno undan, ki je v dolini, že za par sežnjev naraščena, naredila grozo in strahoto, pobrala skor vse mostove, razdjala več jezov, mlinov, pota spodkopala in raztergala, nad trinajst sto žagovcev — in kdo vé, kaj še vse — seboj dervila, njive in travnike preplula in obilno podsula, v Železnikih pa mnoge hiše visoko napolnila, ter je le čudo in dobrota Božja, da ni veliko otročičev ali tudi odrašenih potonilo. Škode je na tisoče in tisoče. . . . Zdaj naj pa še kdo reče, da je „Sora“ in ne „Sovra“?

Žalostno razdjanje se vidi po dolini. Vidil sem pa tudi marsikaj veselega; — vidil sóriško razumno in pošteno ljudstvo, vidil pa tudi njih koše, v katerih velikrat po več ur visoko dostikrat s hriba v hrib morajo vse znositi. Naj bi se mehkužniki od njih učili vsakdanji kruh služiti! Vidil sem v Železnikih v prelepi novi cerkvi zali novi tabernakelj iz dražega belega marmorja, ki z vsim stane blizo tri tisoč; dva nova čisto simetrična altarja, izverstne orglje, okinčane, da jih je veselje gledati; vidil z veliko spretnostjo in pridnostjo vojeno in olikano šolsko mladino in čisto nepričakovanih, rudniškemu kraju prav primérnih šolskih pomočkov v naj lepšem redu. Vidil po vsi dolini, kakor daleč Sovra teče, verlih prijatlov in poštenjakov, ki bi še nocoj vse zapisal v zlate bukve, ako bi že v njih ne bili.

Mali otrok moder učenik.

Mlad mož je bil k prijatlu na kosilo povabljen; ni davno tega. Opravila pa so ga bile nekoliko zadržale, ker je prišel k mizi pozneje, ko so drugi že pri mizi sedeli. Kar precej se usede in začne jesti — ne da bi bil kaj molil, ker to mu ni bilo več v navadi. Jožek, petletni sinček njegovega prijatla, ga en čas molčé gleda, potem ga počefrá za rokáv in reče: „Kaj je pa to, ti še nisi molil in že ješ?“ Mož, v očitni zadregi, se izgovarja, da je pozabil, in v tej zadregi se urno sedé pokriža ter je znati, da moli češenamarijo.

Maliček pa s tem še ni zadovoljen, zopet popipa moža za sukňjo in reče mu: „Ali ti obmizno molitev sedé moliš, kaj? — mi vsi molimo stojé tako-le“ — nato dečko ročice sklene in mu naprej moli, kakor pravimo. Ta nauk je imel dober sad. Od tistega časa je mož tudi doma vsak dan s svojo ženo skupaj molil pred jedjo in po jedi.

Sv. Angeli svarijo pred grehom.

Sv. Ascelina je bila od otročjih nóg nedolžna deklica in je Bogu obljubila večno čistost. Že kakor otročiček jo je svaril angel varh, če je hotla kako malo stvarico vzeti: iglo, jabelko; čutila je, da jo nekdo za obleko nazaj vleče, tudi je slišala glas: „Pusti to, ni dobro za-te!“ če tudi ni bilo nobenega človeka blizo. Kadar je bila odrasla, jo je neki mladenec zalezoval in se ponudil, da jo hoče učiti peti. Nedolžno-priprosta kakor golobica ni hudega mislila in je bila s tem zadovoljna. Pride pa ubog berač, ji razodene hudobne namene tega človeka in reče: Vari se, hči! hudoba te zalezuje in iše te po tem mladenču pogubiti! Prestrašena pové to materi, revež pa je bil zginil, noben človek ga ni vidil ne priti ne odhajati; bil je angel-varh te deklice, ki jo je o pravem času svaril. . . Ali ne svarj

tudi tebe v tvojem sercu? Ali ga poslušáš in bežiš od brezna?

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

12. kimovca. S. Pelagij. — 13. S. Virgilij. — 14. Povišanje sv. Križa. — 15. S. Nikodem muč. — 16. S. Ljudmila vd. — 17. S. Lambert šk. — 18. Petnajsta nedelja po Bink. S. Jožef Kupertinski.

Zahvale:

Št. 79. Bila sem za pljučno boleznijo hudo zbolela in tudi kri sem iz sebe metala; zdravnik je malo upanja imel za moje ozdravljenje. Huda vročina me je kuhala in več celih noči nisem bila mirna. Nisem vedila, kaj početi, ker človeške pomoči ni bilo; tedaj se obrnem k Materi Božji, k Mariji vedne pomoči, z zaupanjem sem se poslužila vode iz Lurda, in odleglo mi je čez nekaj časa, ter sem bila v kakih 3 dneh čisto zdrava. Toraj bodi vedno češeno in hvaljeno presv. Jezusovo in Marijino Serce, in zahvaljena bodi Marija, vedna pomočnica!

V Ljubljani, 28. rožnika 1881.

M. J.

Št. 80. Na prošnje Matere B., sv. Jožefa in sv. Ane, katerim na čast je molila vsa družina, rešeni smo prav velike in obupljive dušne in telesne zadrege; toraj tukaj očitno zahvalo naznimo dobrotljivemu Bogu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Ani, pa tudi bratovšini, ki je za nas oolila. Rečemo tudi, da naj nobena družina ne obupa, temuč pomoči iše pri Bogu, Mariji in svetnikih, in našla jo bo po stanovitnih prošnjah, če so zadrege tudi prav hude in velike.

V Ljubljani, 6. kimovca 1881.

A. B.

V molitev priporočeni:

Mati skerbno priporoča svoje otroke v molitev družbi N. lj. G., da bi bili sploh v vsem dobri, pametni, in da bi imeli ljubezen med seboj. — Gospodinja se priporoča v molitveno družbo, da bi ji Marija N. lj. G. sprosila dobro keršenico, srečo in blagoslov Božji pri delu in kupčiji. — Dobra deklica, da bi ji N. lj. Gospá sprosila zdravje bolne noge. — Mati priporoča sina za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Mladeneč, da bi bil rešen iz žrela slabe tovaršije, živo priporočen. — Štiri osebe v dušnih potrebah. — A. B. in nekaj gg. dušnih pastirjev. — Nekdo v veliki nevarnosti smertnega greha. — Vsi dobrotniki naše ubožne šolske mladine. — Neka fara: Da bi nam N. lj. G. sprosila katoliškega učitelja.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

12. kim. Kdor nima ljubezni v sercu in Boga pozabi, se kratkocasi z grajanjem drugih ljudi. (Tom. Kemp.)

13. Kdor dobrote tega svetá v milošinjo obrača, jih s tem Bogu povrača, od koder jih je dobil.

14. Bridka martra je naj boljše ogledalo, ker z gledanjem vanjo spoznavamo svojo lastno revšino.

15. Bog nas večkrat pustí kakor zapletene v našo revšino, da bi jasno spoznali, da brez Njegove milostne pomoči se iz njih ne moremo izviti.

16. Naša naloga je, vse, kar vidimo bližnjega delati, naj boljše, kar je moč, razlagati. (Franč. Sal.)

17. Znamnje dobre duše je: vse, kar dela, v Božjo čast in ljubezen obračati. (Fr. Sal.)

18. Naloga, ki se je moramo dobro naučiti, je ta: Sedanje življenje nam ni za nič drugega dano, kakor zato, da bi si z njim večno življenje pridobili. (Fr. Sal.)

Listek za raznoterosti.

Spremembe. Č. g. Bizjan Jan. gre iz Loke za kurata v kaznilnico v Begunje. (Drugo gl. št. 34.) Umerl je č. g. Leop. Čuk, v pokoju v Idriji. R. I. P.!

V ljubljansko knezje-škočjsko semenišče so sprejeti dijaki po doveršeni osmi šoli: Adamič Andr. s Kerke, Bulovec Mih. iz Tersta, Elbert Sebast. iz Deisheim-a v Renski okrajini, Lesjak Ant. iz Zatičine, Novak Jož. iz št. Gotharda, Pakiž Marka iz Sodražice, Petrič Ant. iz št. Gregorija, Vidmar Jan. iz Ljubljane.

V kn-šk. Alojzijeviše so na novo sprejeti naslednji dijaki: Iz 3. gimn. razreda: Debevec Jož. iz Begunj pri Cerknici, Hribar Ant. s Kerke, Kenk Fr. z Brezovice, Kosem Jož. iz Boštajna, Kunstelj Jan. z Gorij, Petrič Avg. iz Vipave, Podpečnik Ant. z Jesenic, Steska Viktor iz Ljubljane, Všeničnik Fr. iz Poljan. Iz 4. gimn. razreda: Novak Matija iz Podzemlja; iz 5.: Berce Matija iz Mošenj; iz 7.: Drukar Avgust iz Kranja.

Na lgu pri Ljubljani je bil preteklo nedeljo slovesno vmeščen novi župnik č. g. Jakop Dolenc, bivši stolni kaplan. Bog daj srečo v dušni in telesni blagor pastirju in ovčicam!

Poterdilo. Poterjujem, da sem znesek 85 gl. za pogorelce na Dobračevi resnično prejel. Priserčna hvala vsem blagim dobrotnikom! Bog jim poverni stoterno! V Žiréh, 6. kimovca 1881.

Jožef Vidmar, župnik.

V Goriškem središnjem semenišču se 19. t. m. prično duhovne vaje za čast. gg. duhovne.

Gluhomotci v Goriškem verlem vstavu so 1. t. m. imeli očitne skušnje, pri katerih so se gojenci prav dobro obnesli. Med 44 gojenci je 23 slovenskih, 21 laških, in med 27 gojenkami 17 laških in 10 slovenskih. Naprava je že davno sloveča. Prihodnje šolsko leto se prične 1. listopada.

Sv. Oče Leon XIII so amerikanskemu predsedniku Garfield-u po kardinalu Jakobini-u naznanili sožaljenje zaradi napada in čestitanje, da se mu boljša. Deržavni tajnik Blainc je v priserčnem odgovoru povedal, da se je zdaj pri predsedniku sicer na hujše obrnilo, vendar ni brez upanja, pa da je bil predsednik globoko ginjen zaradi pobožne skerbljivosti v prid njegovega ozdravljenja, ki se razodeva pri vsih verstvih, pa nikjer ne tako obširno in véno, kakor od rimsko-katoliške Cerkve.

Novi Trevirski škof mons. Korum je bil v zaslišanji pri nemškem cesarji Viljemu. Upa se, da preganjanje sv. Cerkve na Pruskem bode nehalo in da kmali dobí Nemčija katoliškega zastopnika pri sv. Očetu.

Tergovstvo s sužnji. V Nubiji bivajoč misijonar Don Leon Henriot pisal je c. kr. konzulu v Hartumu, gospodu Hansal-u, ter v tem pismu razjasnuje, kako

*) Gosp. Hansal, bivši učitelj na Dunaju, se je l. 1853 pridružil katoliškemu misijonu za srednjo Afriko, in dasiravno šibke osebe in ne močnega zdravja, posebno slabih oči, se je vendar dozda ohranil pod tem vročim nebni pasom, ter je pozneje postal avstrijski konzul. Misijonu pa je zmeraj prijazen in oskerbuje tudi kot konzul opravila orgljavca v katoliški kapeli v Hartumu. Vr.

tam ljudi lové in ropajo, ter potem kakor blago prodajajo. Posebno sta v slabem glasu rodova Baggara in Dželaba, ker podpoveljniki Chira Goud in Carin v pokrajinah Golfaz, Fanda in Catela ropata in se z bogatim plenom ljudi in premoženja domú povračata. Misijonar piše in pravi: Osem mescev bivam tukaj, pa skoraj vsaki teden sem videl roparsko druhal; roparski rod Baggara ima glavni sedež v Deleju, rod Dželaba pa prebiva v El Obeidu, glavnem mestu Kordofanskem, in ta rod je silovit, ker ima tudi več tisoč vojakov. V Birketu pa potem sužnje prodajajo. Misijonar je v pismu prosil c. kr. avstrijskega konzula, naj to reč naznani zastopnikom vsih evropskih vlád, ktere misijonar prosi, da naj bi konec storile tergovstvu s sužnji v Nubiji. — Znamenito je tudi naznanilo g. misijonarja do avstrijskega konzula, da so s pomočjo duhovnih sodelavcev sestavili slovar ondotnega jezika.

Nov ognjometnik je vstal na Sandviških otocih, kateri so znani zaradi ondotne gobove bolezni in katerih kralj Kalakava zdaj potuje po Evropi. 12. jul. je bil grozen potres na otoku Havaii in strahovito velika ognjena reka je začela bučati in dreti iz zemlje; bližala se je glavnemu mestu Hilo; vse prebivalstvo je bežalo z otoka.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Knežaku: Č. g. Fr. Marešič 2 gl. — Č. g. župn. Bukovški J. Demšar 2 gold. — Ana B. z drugimi 1 gl. 50 kr.

Za pogorelce v Dobračevi v Žirovski fari: Č. g. Fr. Marešič 2 gl. — Č. g. župnik na Bukovšici J. Demšar 2 gold.

Za pogorelce v Cerkljah: Č. g. župnik na Bukovšici J. Demšar 2 gold. — Č. g. Fr. Marešič 2 gld.

Za razne pogorelce: Č. g. župnik Bl. Petrič 5 gl.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Fr. Tavčar 3 gl. — Č. g. J. D. 2 gl. — Č. g. A. Ponikvar 1 gl. — Č. g. J. Škerjanec 1 gl. — Č. g. M. Kumar 1 gld. — Ana B. z družimi 1 gl. — Č. g. Bl. Petrič kupon za 2 gl. 10 kr. — Č. g. J. Demšar, župnik jna Bukovšici, 2 gl. — R. P. 40 kr.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Č. g. Fr. Marešič 6 gl. — Č. g. Mih. Barbo 3 gl. — Fr. P. 2 gl. (že med oddanim). — Č. g. župnik Bukovški J. Demšar 2 gl. — Johana Bobek 1 gld. — Polona Gerčar 1 gld. 50 kr. — Ana B. z druž. 1 gld. 50 kr. — Č. g. župnik Bl. Petrič kupon za 2 gl. 10 kr.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz Vogelj 10 gl. — Fr. P. 2 gl. — Č. g. župnik na Bukovšici 1 gl. — Dobrotnik iz Ljubljane 1 tol. za 2 gl. — Oseba po č. g. stolnem kapl. J. Erkerji 1 gl. — Johana Bobek 1 gl. — Lucija Bonomelli iz št. Vida 2 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Osilnice 7 gl. — Iz Vinice po č. g. Fr. Rozmanu 1 gl. 40 sld. — Iz Kočevja za to in preteklo leto 65 gl. — Od preč. g. dekana M. Kožuha 20 gld. — Pri č. gg. Uršularicah oddano 8 gl. 24 sld. — Od sv. Lovrenca ob Temenici 10 gl. 30 sld. — Z Gorič 25 gl. 40 sld.

Za sv. Očeta: Iz Vogelj 2 gl.

Za afrikanski misijon: Po č. g. Mih. Barbo-tu 2 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župn. na Bukovšici 2 gl.

Za bratovšino čist. Spočetja: Po č. g. Mih. Barbo-tu 1 gld.

Za bratovšino N. lj. Gospe presv. Serca: Ana B. 1 gl. (Opomba: Če smo prav razumeli? Če ima pa drugi namen, prosimo, naznanite. Vr.)